

Comentariul Apocalipsei și privire de ansamblu profetică

Capitolul 1

Cele șapte Adunări

11. »Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici; la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.« - Pe lângă cele șapte Adunări enumerate existau în provincia romană din Asia și alte Adunări cu aceeași importanță, dar Duhul Sfânt a urmărit prin alegerea acestor Adunări un scop moral, și de aceea El folosește articolul hotărât. Și succesiunea, în care ele sunt prezentate, este demnă de remarcat. Hengstenberg remarcă în comentariul lui: „Efes, Smirna și Pergam trebuie să fie una lângă alta și trebuie ținute separat de celelalte, căci aceste trei orașe, și numai ele, concureau pentru supremație în Asia Mică.” În scrisorile adresate Adunărilor găsim o subîmpărțire clară, în trei plus patru. Astfel, strigătul »Cine are urechi de auzit, să audă« apare în scrisorile adresate primelor trei Adunări înaintea cuvântului adresat biruitorilor (capitolul 2,7.11.17), în timp ce în scrisorile adresate ultimelor patru Adunări stă după făgăduințele date biruitorilor (capitolul 2,29; 3,6.13.22). – Fiecare Adunare este adresată personal. Fiecare Adunare în parte este personal responsabilă față de Domnul, ca în jurul ei să lase să strălucească lumina adevărului dumnezeiesc. Unitatea vie a Adunărilor ca »un trup« și dependența reciprocă a membrilor ei sunt adevăruri, pe care numai apostolul Pavel le învață. Însă în primele trei capitole din Apocalipsa, Adunarea este văzută în poziția ei publică pe pământ ca purtător de lumină și mărturie a lui Dumnezeu. Cele șapte Adunări au avut fără îndoială particularitățile lor, semne caracteristice care se recunosc clar, dar care totuși – fiecare pentru ea – au marcat esențial și starea întregii Biserici în perioadele succesive ale istoriei ei; în afară de aceasta, aceleași caracteristici în totalitatea lor se întâlnesc în Biserică pretutindeni pe pământ și în toate timpurile, atunci și acum.

Două Adunări, Smirna și Filadelfia, sunt lăudate și nu primesc niciun cuvânt de muștrare. Caracteristic pentru Smirna erau suferințele, prin care a trebuit să treacă această Adunare. Esențialul la Filadelfia era puterea ei mică. Atât laudă cât și muștrare primește Efes, Pergam, Tiatira și Sardes. Laodiceea are starea cea mai rea între cele șapte Adunări. Această stare este lipsită de speranță; Laodiceei nu i se poate adresa niciun cuvânt de recunoștință, ci numai muștrare. În Tiatira este recunoscută pentru prima dată o rămășiță.

1. Efes

Renumita capitală a Asiei, „luminătorul Asiei”, a fost odinioară reședința și punctul central al slujbei idolești păgâne. Era fortăreața puterii satanei, și de acolo s-a răspândit slujirea la idoli în toată lumea cunoscută în timpul acela (Faptele Apostolilor 19). Micile temple de argint, care erau dedicate zeiței Artemis (sau, Diana), au fost cumpărate cu ardoare de străini și au fost așezate în casele lor din depărtare ca idoli ai casei, în timp ce templul impunător al zeiței, împodobit cu bogățiile Asiei Mici, a fost enumerat printre cele șapte minuni ale lumii. Efes a devenit scena luptei aprige dintre puterile luminii și ale întunericului. Soții Aquila și Priscila, dedicați Domnului, au lucrat un timp în această cetate slujitoare la idoli. Mai înainte, doisprezece din ucenicii lui Ioan s-au ostenit, cu puțin succes, să pătrundă în acest întuneric; osteneala lor a fost slabă, deoarece ei înșiși nu au fost suficient învățați (Faptele Apostolilor 19,1-7). După aceea Apolo, având darul vorbirii, a dat un nou impuls lucrării. Însă apostolul Pavel a fost cel care prin puterea Duhului lui Dumnezeu a frânt puterea întunericului, și prin aceasta a trezit mânia adeptilor slujirii la idoli și ai superstiției, când aceștia au văzut cutremurându-se întregul lor sistem înaintea adevărului eliberator al sufletelor, venit prin creștinism, ca odinioară Dagon (1 Samuel 5,3-4). În cele din urmă a fost preaiubitul apostol Ioan, care, după ce a părăsit căminul

lui din Ierusalim, s-a mutat la Efes și timp de treizeci de ani a făcut din acesta punctul central al lucrării sale pentru Domnul. Gloria Efesului a scăzut mai târziu, și cetatea păgână mândră de odinioară este numai un sat sărăcăcios, cunoscut sub numele de Ajasoluc.

2. Smirna

Această cetate, cu numele de astăzi (turcesc) Izmir, este situat la aproximativ 60 km în partea de nord a Efesului și aparține astăzi orașelor celor mai importante ale Turciei; numărul locuitorilor este estimat la circa 200.000¹. Într-un anumit sens Smirna a fost odinioară rivala Efesului. Situația ei naturală și economică, bunăstarea, comerțul și splendoarea clădirilor sale i-au adus numele de „frumoasa”. Slujirea idolilor în cadrul ei era numai cu puțin mai prejos decât cea din Efes. Smirna nu este amintită în Faptele Apostolilor, și nici în scrierile apostolului Pavel. De aceea nu putem să constatăm logic, cum sau când a fost dusă evanghelia acolo. Poruncile severe ale cezarului împotriva creștinismului au fost impuse strict în Smirna, la care Iudeii și păgânii s-au unit și au exercitat presiune asupra autorităților locale slabe, ca aceștia să emită dispoziții pentru prigonirea creștinilor. Potrivit relatărilor, Polycarp, prietenul și ultimul colaborator al lui Ioan, a fost omorât aici în anul 168, în al 90-lea an al vieții sale. Prigoanele înverșunate din Asia Mică au pornit din Smirna, și fără îndoială în scrisoarea deschisă adresată Smirnei se face referire la acestea (Apocalipsa 2,8-11).

3. Pergam

Pergamul era situat mult mai la nord. Această cetate practica foarte puțin comerțul, sau chiar deloc, dar avea o importanță deosebită din cauza erudiției, culturii și științei, în mod deosebit în domeniul medicinei. O serie de împărați au făcut Pergamul, sau Pergamum – așa cum îl numeau grecii -, reședința lor împărătească. Renumita ei Bibliotecă, a doua ca mărime după Alexandria, cu care s-a și unit în cele din urmă, cuprindea 200.000 de cărți. Aici s-a dezvoltat până la perfecțiune arta pregătirii pieilor de animale pentru a se putea scrie pe ele. De aici vine și denumirea de pergament. În felul acesta numele acestei cetăți, despre care în Sfânta Scriptură sunt rostite cuvinte severe (Apocalipsa 2,12-17), a fost transmis peste secolele epocii creștine, și fără îndoială materialul unor manuscrise biblice valoroase își are originea în Pergam. Efes era caracterizat prin adorarea zeiței Artemis, Dionysos era divinitatea distinsă din Smirna. Aceste două cetăți erau stricate, dar Pergam le-a întrecut pe amândouă în ce privește slujirea idolilor. Cuvintele »acolo unde este scaunul de domnie al Satanei« și »unde locuiește Satana« (Apocalipsa 2,13) se potriveau în primul rând pentru Pergam. Simbolul cel mai caracteristic din renumitul templu al lui Esculap era șarpele încolăcit, în spatele căruia noi vedem pe »Satana, șarpele cel vechi«. Știința nobilă a medicinei a fost adusă de timpuriu în legătură cu adorarea Satanei, care își revendica dreptul la poziția, lucrarea și titlul Domnului. Numele „păzitorul” și „salvatorul” au fost atribuite lui Esculap și vindecările care au avut loc au fost atribuite acestei zeități făcute de oameni. În felul acesta, spus pe scurt, Satana a fost așezat în locul lui Hristos.

4. Tiatira

Această cetate era situată în partea de sud-est a Pergamului. Cele trei cetăți amintite mai înainte au fost mult mai cunoscute decât Tiatira, și cu toate acestea și această cetate are importanța ei deosebită. Indirect ea este în legătură cu lucrarea misionară a apostolului Pavel în Europa. Primul

¹ În cadrul acestor date trebuie să se țină seama că această carte a fost scrisă la începutul secolului 20.

rod al acestei lucrări a fost întoarcerea la Dumnezeu a unei femei din Tiatira, care își câștiga existența prin vânzare de purpură, prin care această cetate a devenit cunoscută (Faptele Apostolilor 16,14). Inscripțiile existente arată că vopsitul era cea mai importantă ramură comercială a cetății, și până în zilele noastre stofele vopsite în roșu strălucitor sunt folosite până departe în Asia și Europa. Ele erau livrate în Smirna prin transporturi săptămânale. Tiatira este astăzi un oraș înfloritor cu aproximativ 20.000 de locuitori.

5. Sardes

Sardes era situat la aproximativ 43 km în partea de sud a Tiatirei. Sardes a fost în antichitate o cetate mândră și bogată, capitala împărăției Lidiei. Această singură cetate regală, cu toată vitejia locuitorilor ei, a căzut la asedierea ei de către cuceritorul Cyrus. Odată cu căderea cetății a fost nimicită și împărăția Lidiei. Astăzi această capitală de odinioară se numește Sart. Ce învățătură cu privire la mărimea omenească oferă această cetate acum decăzută, în care odinioară a domnit Croesus, un împărat bogat, înțelept și dotat! Într-un dicționar se poate citi: „Doi sau trei păstori de oi locuiau într-o colibă, în afară de aceasta un turc cu doi slujitori, când Arundel a vizitat-o în 1826. În anul 1850 nu s-a mai găsit niciun om în acest Sardes, odinioară puternic și mult populat.”

6. Filadelfia

Numele acestei cetăți este dat după numele întemeietorului ei: Attalus Philadelphus, împărat al Pergamului. Ea este situată la aproximativ 40 km în partea de sud a Pergamului. Numele ei actual Allah Shehr (orașul lui Dumnezeu) spune multe, dar nu ia cu forța niciunui cetățean turc un semn al venerației. Filadelfia de astăzi este un oraș cu suprafață mare și aproximativ 15.000 de locuitori, dintre care o mare parte sunt creștini greci. Rămășițele din timpurile de demult ale creștinismului sunt aici mai numeroase decât în oricare din celelalte cetăți numite de Ioan. Se pot vedea ruinele a nu mai puțin de 25 de biserici, în timp ce unii stâlpi de marmoră, păstrați aproape intacti, ne amintesc de cuvântul din Apocalipsa 3,12, care se referă probabil la acești stâlpi. Având în vedere faptul că Filadelfia are cea mai lungă perioadă de viață dintre toate celelalte cetăți vechi amintite, este remarcabil că scrisoarea deschisă adresată îngerului ei (Apocalipsa 3,7-13) nu conține nicio mustrare. Scepticul Gibbon explică: „Filadelfia stă ca un stâlp între ruine printre așezările grecești și bisericile din Asia Mică, un exemplu binefăcător pentru faptul că drumurile onoarei și al siguranței sunt uneori aceleași.”

7. Laodiceea

Laodiceea era situată la aproximativ 60 km spre răsărit de Efes. Cetatea a primit numele după Laodice, soția monarhului Sirian Antiochus al 2-lea. Laodiceea era o cetate deosebit de bogată, care, după ce în timpul domniei lui Nero a fost distrusă în anul 62 de un cutremur, s-a refăcut repede din această lovitură și prin propria putere și-a recăpătat strălucirea de odinioară. Chiar și în timpul când a fost scrisă Apocalipsa, Laodiceea era o cetate măreață. „Goana după aur” a ei a infectat și Adunarea și era »bogată și s-a îmbogățit« (capitolul 3,17). Mândria, luxul și mulțumirea de sine caracteriza viața locuitorilor, și acest caracter a influențat puternic și Adunarea. Dar mândria din Laodiceea a fost doborâtă, bogăția ei a fost împrăștiată printre străini

și măreția ei a fost coborâtă în țărână. Locul cetății luxuriante de odinioară a devenit o scenă tristă a nimicirii totale².

Folosirea scrisorilor deschise

Se poate presupune, că în mod deosebit primele trei capitole, dar nicidecum exclusiv, se aplică la Adunările numite din Asia. Așa salută Ioan pe »cele șapte Biserici, care sunt în Asia« (versetul 4); în versetul 11 le privește pe toate la un loc, în timp ce în capitolele 2 și 3 se adresează printr-o scrisoare deschisă fiecărei Adunări în parte. Însă în timp ce folosirea cu prioritate la aceste șapte Adunări este foarte clară, este de asemenea clar, că într-un anumit sens acestea au fost și sunt reprezentatele întregii Biserici, și aceasta nu numai pentru timpul acela, ci și în succesiunea treptelor de evoluție ale stării ei launtrice. După capitolul 3 nu mai găsim nici o referire la aceste Adunări. »Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.« Această solicitare, făcută de șapte ori, arată spre folosirea directă a conținutului scrisorilor deschise de către fiecare ascultător în parte, precum și de fiecare comunitate a creștinilor mărturisitorii de pe întreg pământul și din toate timpurile. Folosirea pentru zilele noastre are cea mai mare valoare și cel mai mare câștig.

S-a pus întrebarea, în ce măsură a fost posibil lui Ioan întemnițatul să facă schimb de scrisori cu Adunările. Noi suntem convinși, că Apocalipsa a fost scrisă complet pe insula Patmos și că fiecare din cele șapte Adunări a primit de acolo scrisoarea ei deschisă. Nu vedem niciun motiv pentru presupunerea, susținută de unii, că istoria a fost văzută pe insula Patmos și ea a fost scrisă după aceea în Efes, după ce vizionarul a fost eliberat din exil de către Nerva. Întâmplări supranaturale caracterizează o mare parte a acestei cărți, și de aceea dispar astfel de greutăți, ca zăpada în soare.

Șapte sfeșnice de aur

12. »M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.« - Întoarcerea, ca să vadă vocea celui care vorbea, în mod necesar a avut loc spre răsărit, unde se afla scena desfășurării evenimentelor. Primul lucru, pe care el l-a văzut, au fost »șapte sfeșnice de aur«. În versetul 20 ni se explică ce semnificație au acestea: »cele șapte sfeșnice sunt șapte Adunări.« Numărul șapte arată spre *desăvârșire*. Aurul, cel mai prețios metal, arată *neprihănirea divină*. Sfeșnicele erau din aur; construcția, „materialul” Adunării sau Bisericii, fie ea în relația ei cu Hristos ca trup al Său sau cu Dumnezeu ca și Casă a Sa, este înfățișarea neprihănirii divine, această trăsătură de caracter a lui Dumnezeu. Aceasta nu ar putea să fie altfel. În simbolul celor șapte sfeșnice de aur vedem Biserica în totalitatea și desăvârșirea ei, așa cum este ea în gândurile lui Dumnezeu, și anume în poziția ei publică ca mărturie a Sa pe pământ. Nu arată ce a devenit Biserica, ci se arată starea ei inițială, în care ea a fost clădită de El. Cu toate că este privită întreaga Biserică, ea este văzută aici în cele șapte Adunări particulare.

Cele șapte sfeșnice de aur fac aluzie evidentă la sfeșnicul de aur cu șapte brațe, care era în »partea dinainte« a Locului Sfânt din Vechiul Testament, amplasat în partea de sud. Aici însă

² Amintirea Adunării din Laodiceea în Coloseni 2,1 și 4,13-16 este un exemplu frumos al dragoste și grijii creștine pentru sfinți, care personal nu sunt cunoscuți. Cuvintele »și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodiceea«, se referă probabil la epistola către Efeseni, care mergea de la o Adunare la alta. Pe baza faptului că această scrisoare nu conține niciun salut adresat unei persoane particulare și din cauza felului ei de alcătuire, este foarte probabil ca ea să fie fost o circulară, care în acest timp se afla în Laodiceea. Dar și scrisoarea adresată Colosenilor trebuia citită în Adunarea din Laodiceea (Coloseni 4,16). Ce ar fi fost mai potrivit, decât adevărurile cuprinse în aceste două scrisori, ca să apere pe sfinții din Laodiceea de pericolele grave, care îi amenința?! Crucea lui Hristos, așa cum este ea prezentată în scrisorile către Romani și Galateni, a fost adevărul eliberator din secolul 16. Slava cerească a lui Hristos, care se vede în scrisorile către Efeseni și Coloseni, este adevărul mare și eliberator din secolul 20.

sfeșnicele stăteau în răsărit. Acolo cele șapte lămpi aveau o tijă comună și un suport comun, și fiecare lampă arunca lumina ei curată asupra tijei minunat ornamentată și în felul acesta făcea să se vadă frumusețea ei în întuneric (Exod 25,31-40; Numeri 8,2-4). Tot așa slăvile morale ale Fiului preaiubit, ale Domnului nostru Isus, se pot vedea în deplina lor frumusețe numai în lumina prezenței divine. Aici fiecare sfeșnic stă pe propriul fundament. Sfeșnicele reprezintă Adunările în parte. Fiecare Adunare în parte are responsabilitatea ei la locul unde se află, ca să lumineze întunericul cu raza ei. Este responsabilitatea serioasă și absolut necesară a fiecărei grupe mărturisitoare de sfinți să fie o mărturie luminoasă și clară pentru Dumnezeu la locul unde se află ei, și ce este valabil pentru fiecare Adunare locală este tot așa de valabil pentru întreaga Biserică. – După avertismentul divin (capitolul 2,5), cele șapte sfeșnice din Asia s-au îndepărtat demult, și o judecată asemănătoare, chiar dacă este prezentată printr-un alt simbol, va veni peste biserica mărturisitoare, ca întreg. Unde sunt astăzi sfeșnicele de aur? Aceasta este pentru noi o întrebare foarte pătrunzătoare.

Apariția lui Hristos (versetele 13-16)

13. »Și (am văzut) în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur.« - Primul lucru care a atras atenția vizionarului au fost cele șapte sfeșnice de aur. Dar ce este Adunarea fără Hristos? Slava deosebită a acestei prime apariții nu rezultă din Adunări, în poziția pe care le-a dat-o Dumnezeu pe pământ, ci din mărimea și maiestatea Unuia, care S-a coborât, ca să fie în mijlocul lor. Cine este acest Unul? Este »cineva, care semăna cu Fiul Omului«. Aici, ca și în Daniel 7,13, trebuie să ținem seama de lipsa articolului hotărât în textul original. Atât profetul Daniel cât și vizionarul au văzut fără îndoială pe Fiul Omului; dar prin lipsa articolului hotărât se arată că trebuie prezentate trăsăturile caracteristice morale ale Aceluia care poartă acest nume, sau acest titlu, și nu atât de mult persoana, care a fost cunoscută ca »Fiu al Omului«. Profetul Daniel a văzut în cer și vizionarul a văzut pe pământ pe Unul care avea trăsăturile de caracter morale ale Aceluia care purta acest titlu.

În Evanghelia numai Domnul vorbește despre Sine Însuși ca Fiu al Omului, și anume de aproximativ 70 de ori. Numai în Evanghelia după Ioan 12,34 pare să fie o excepție. Titlul »Fiul Omului« arată un domeniu de domnie mai extins și o slavă mai mare decât a »Împăratului din Israel« (compară Psalmul 2 și Psalmul 8). Ca Fiu al lui Dumnezeu El înviază morții, spiritual (Ioan 5,25) și trupește (Ioan 5,28-29). Ca Fiu al Omului El judecă și execută această judecată (Ioan 5,27). Domnul se bucură în mod deosebit de acest titlu.

13. »... îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare.« - Haina ajungea până la picioarele Domnului glorificat, fără ca să le acopere (versetul 15). Nu este numit nici materialul și nici culoarea hainei. Putem aici să vedem o legătură cu Efodul, haina cea mai deosebită a marelui preot³. Dar haina lungă nu era încinsă nici în jurul coapselor (Luca 12,35) și nici nu era dezbrăcată (Ioan 13,4), așa cum ar necesita exercitarea unei lucrări. Prin aceasta aici se face mai degrabă referire la calificarea preoțească, plină de demnitate.

13. »Încins la piept cu un brâu de aur« - Materialele brâului marelui preot erau aur, purpură roșie și albastră, carmezin și în subțire răsucit (Exod 28,8). Aurul și inul subțire răsucit arată unirea neprihănirii divine și a neprihănirii umane în Isus, Marele nostru Preot, în timp ce purpura albastră arată originea Sa cerească, purpura roșie arată gloria Sa împărătească și carmezinul (sau stacojiul, cârmăzul, culoarea sângelui) vorbesc foarte clar despre suferințele Sale. Dar aici brâul era din aur curat, simbolul neprihănirii divine. Faptul că El la purtat la piept, și nu la coapse (Daniel 10,5), vorbește despre o odihnă liniștită. Brâul însuși arată neprihănirea și credințioșia celui care îl poartă – caracteristici pe care Domnul nostru le-a avut pe toate căile Lui (Isaia 11,5).

³ Septuaginta folosește pentru Efod în Exod 28,31 același cuvânt, care aici a fost tradus cu »haină«. De aceea vedem o referire la îmbrăcăminte preoțească.

Îngerii judecății (Apocalipsa 15,6) sunt încinși la piept cu brăie de aur, ca și Domnul nostru. Și în acest caz se face abatere de la felul obișnuit de a încinge coapsele; brăul în jurul pieptului arată că exercitarea judecății corespunde cu ceea ce este Dumnezeu în natura Sa.

14. »Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada.« - Asemănător este descris »Cel îmbătrânit de zile« în Daniel 7,9. Anumite caracteristici ale Fiului Omului sunt identice cu cele ale Celui îmbătrânit de zile. Ei sunt persoane diferite, dar în acțiunea și ființa lor se aseamănă așa de mult, că o diferențiere nu este posibilă. Identificarea Domnului Isus cu Cel veșnic, a Omului obosit (Ioan 4,6) cu Creatorul neobosit (Isaia 40,28), o privim cu admirație profundă. Albul orbitor de pe capul și părul Lui reprezintă în special înțelepciunea dumnezeiască în legătură cu puritatea desăvârșită. În Daniel 7,9 se amintește numai părul capului Lui. Aici sunt descrise semnele distinctive personale ale Sale, și nu cele legate de funcția Sa sau slăvilă legate de poziția Sa, despre care se vorbește totuși în versetul 16.

14 »Ochii Lui erau ca para focului« - Acești ochi vorbesc simbolic despre o examinare ageră, care pătrunde și apreciază totul. Ei văd tot răul, oricât ar fi el de ascuns, și-l dau la iveală. Cine sau ce ar putea scăpa acestei priviri foarte precise a acestor »ochi ca para focului«?

15. »Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor.« - Aceste picioare sunt un simbol al unei puteri intransigente, care impune respect, în judecare și condamnare (compară cu capitolul 10,1).

15. »Și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.« - O comparație asemănătoare găsim în Ezechiel 43,2. Puterea uriașă și maiestatea vocii Sale răsună mai tare decât vuietul neîncetat al cascadelor mari. »Dar mai puternic decât vuietul apelor mari, și mai puternic decât vuietul valurilor năpraznice ale mării, este Domnul în locurile cerești« (Psalmul 93,4). »Glasul Lui ca vuietul unor ape mari« este privită aici ca semn al maiestății și măreției Sale peste toate valurile patimilor omenești și peste toate împrejurările din lumea stricată și din Biserica ruinată. În Geneza capitolul 1 citim de 10 ori: »Și Dumnezeu a zis«; era vocea Sa, care a adus ordine din haos, lumină din întuneric și viață din moarte. A fost vocea lui care a liniștit Marea Galileii înfuriată și care a transformat vânturile și valurile vehemente în liniștea unui copil care doarme (Matei 8,23-27).

16. »În mâna dreaptă ținea șapte stele.« - Despre stele se spune, că ele sunt aici îngerii sau reprezentanții cu răspundere ai Adunărilor (versetul 20). Ca simboluri, stelele au semnificații diferite. În primul rând ele redau mulțimi nenumărabile (Geneza 15,5), apoi sunt simboluri pentru personalități distinse cu autoritate spirituală sau statală (Daniel 8,10; Apocalipsa 6,13; 12,4) și în cele din urmă pentru puteri mici sau subordonate în general (Geneza 37,9; Apocalipsa 12,1). Toată autoritatea, toate lucrările și toată conducerea spirituală în fiecare Adunare vin de la Domnul Însuși. Stelele, pe care El le ține în mâna dreaptă, arată gândul de bază, că este exclusiv responsabilitatea Lui, să dea Adunării Sale pe adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, sau să-i rețină, și să-i păzească și să-i sprijinească în lucrarea lor. Când este vorba de siguranța veșnică a credincioșilor, lor li se spune, că ei sunt în mâna Sa și în mâna Tatălui, de unde nu-i poate smulge nicio putere (Ioan 10,28-29). Dar nu li se spune, așa cum se spune aici, că ei sunt în mâna Sa *dreaptă*. Conducătorii spirituali – prin aceasta nu înțelegem pe aceia care au fost ordinați pe funcții, căci astfel de conducători nu sunt puși în Adunarea lui Dumnezeu – sunt ținuți în mâna dreaptă a Fiului Omului, și sunt păstrați. Mâna dreaptă vorbește de cea mai înaltă autoritate și onoare (Psalmul 110,1; Efeseni 1,20; Apocalipsa 5,1.7). Ce poziție plină de responsabilitate, dar și de onoare, ocupă fiecare „conducător” în Adunare! Daniel 12,3 arată o clasă de slujitori sau conducători iudei din viitor. Iuda 13 vorbește dimpotrivă despre cei decăzuți din mărturia creștină; ei sunt stele rătăcitoare.

Este misiunea și responsabilitatea unei stele, să lumineze. În noaptea absenței Domnului, Adunările lui Dumnezeu sunt purtătorii de lumină în întuneric, și împreună ele sunt lumina lumii. Dar fiecare „conducător” creștin, care îndrumă pe alții, trebuie să lumineze tot așa ca o lumină în cercul lui de acțiune. Cu cât noaptea este mai întunecată, cu atât mai mare este necesitatea să lăsăm să lumineze lumina din cer în întunericul crescând din jurul nostru.

16. »Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri.« - Această vorbire simbolică arată, că judecata divină se va face numai prin puterea Cuvântului Său și că această judecată nu se poate împiedeca, deoarece sabia este cu două tăișuri. Nu citim niciodată că Domnul Însuși a pus mâna pe dușmanii Lui. El vorbește, și ce vorbește așa se și face. Așa cum în epistola către Evrei 4,12 Cuvântul *scris* este decisiv, tot așa este aici cuvântul Său *rostit*. Cei necredincioși din Biserică sunt primii, care sunt amenințați cu judecata, de care nimeni nu va putea scăpa, care nu se pocăiește (Apocalipsa 2,16). La începutul Împărăției de o mie de ani se va desfășura una din cele mai triste scene, când oștirile adunate ale națiunilor din vest sub conducerea căpeteniilor lor în provocare publică vor voi să facă război împotriva Mielului lui Dumnezeu (Apocalipsa 19,19-21). Sabia Biruitorului atotputernic, puterea irezistibilă a Cuvântului Său, va lovi atunci pe dușmanii Săi, și o mare baie de sânge a mulțimii oștirilor păgâne va glorifica dreptatea Sa, prin aceea că El se va răzbuna pe toți aceia care nu au vrut să se supună sceptrului Său.

16. »Fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui.« - Odinioară scuipatul dezgustător al dușmanilor Lui a acoperit fața Mântuitorului (Matei 26,67; 27,30), acum pe această față este glorie divină, mult mai strălucitoare și mai radiantă decât soarele tropical la amiază. »Ca soarele, când strălucește în toată puterea lui.« - în această lumină nu poate privi niciun ochi omenesc; această expresie vorbește despre slava minunată a lui Isus, Fiul Omului. Amintim, că despre Hristos se vorbește ca fiind Lumina lumii (Ioan 8,12), Soarele dreptății pentru Israel (Maleahi 4,2) și ca Luceafărul strălucitor de dimineată pentru Adunare (Apocalipsa 22,16). Hengstenberg atrage atenția cu privire la diferența dintre slava soarelui și slava stelelor (1 Corinteni 15,41) și aplică această învățătură la gloria supranaturală a lui Hristos (Soarele) în comparație cu a slujitorilor Lui (stelele). Stelele au o lumină slabă, care numai în întuneric poate fi văzută. În istoria incomparabilă și totuși așa de simplă a creației (Geneza 1), Dumnezeu a rânduit corpurilor cerești, care să despartă ziua de noapte, locul lor în legătura lor cu pământul, și după aceea se adaugă, ca și cum ar fi un lucru de mică importanță: »și stelele« (Geneza 1,16). Fie ca fiecare slujitor să-și ia aceasta pe inimă! Nu este în aceasta o învățătură pentru fiecare slujitor al Domnului? În noi înșine avem puțină importanță, cu excepția cazului când stăm ca unelte în mâna dreaptă a Domnului. Numai legătura slujitorului cu Domnul său îi oferă demnitate.

Ce apariție minunată a Domnului nostru vedem și aici, cu totul diferită de aceea a lui Hristos din Evanghelii. Acolo El este caracterizat prin gingășie, sfințenie și dragoste, aici Îl vedem îmbrăcat cu maiestate și putere. Acolo El este Omul durerii; aici vedem, unite în El, dumnezeirea Sa și partea Sa omenească ca Fiu al Omului glorificat. Desigur, El a fost întotdeauna o Persoană divină, Dumnezeu Însuși, dar pe pământ Și-a acoperit gloria Lui veșnică, sau, așa cum exprimă apostolul Pavel, »S-a dezbrăcat pe Sine Însuși« (Filipeni 2,7). Aici strălucește gloria Sa în mijlocul Adunărilor, o întărire și o mângâiere prețioasă pentru orice inimă credincioasă, dar o groază pentru toți cei care lăuntric sunt în contradicție cu această glorie.